

Takže tvrzení, že Hitlerův vzestup k moci byl hnán ekonomickými problémy Německa, prostě neobstojí. Takže nyní se podívejme na politickou situaci v této zemi během období známého jako Výmarská republika.

Bylo by naivní popírat fakt, že Německo strávilo roky po r. 1919 v železném sevření vítězů první světové války. A tato kontrola se projevovala mnoha způsoby (1). V politické oblasti byla prováděna německou Sociální demokracií, stranou vedenou Stresemannem a Ebertem, který, spolu se „spicím“ princem Maxem von Baden, tak obratně provedli revoluci a abdikaci císaře. Právě tehdy se Sociální demokraté stali vládnoucí stranou země, sepsali ústavu, která obsahovala nikdy nekončící cykly voleb, a jejich vůdce, Ebert, se stal prvním německým prezidentem (2).

Byla to tato strana, či spíše její zahraniční podporovatelé, které mohla země poděkovat za politický kolotoč, který trval do doby, než se k moci dostali nacisté. Během 14 let (1919 – 1933) bylo Německo vystaveno devíti volbám do Reichstagu (3). Jedno z demokratických ustanovení výmarské ústavy uvádělo, že volby do Reichstagu se budou konat každé dva roky. Cílem tohoto ustanovení bylo dát obyčejným Němcům naprostou neustálou kontrolu nad jejich parlamentem. Ale v praxi to znamenalo jen to, že veřejnost žila v neustálé atmosféře zapáleného politikaření a nekonečných politických kampaní.

Země se měnila na trosku. „Pocit naprosté marnivosti a nesmyslnosti prostupoval vším,“ (4) píše Joachim Fest, když popisuje emoce Němců během ekonomické krize, ale tato slova lze snadno aplikovat na celou historii Výmarské republiky.

Bylo toto ustanovení začleněno do výmarské ústavy pouze náhodně? Samozřejmě, že ne! Londýn a Washington potřebovaly ústavu, která by obsahovala „trojského koně“ permanentní nestability, pokud měly kormidlovat politický život v Německu potřebným směrem. Nakonec volby jsou něco víc, než jen letáky a volební lístky, jejich součástí jsou také skandály a nekonečné šarvátky. Kandidáti a strany potřebují podporu, pomoc a peníze, a tudíž je lze ovládat tím, že se brání vytvoření silného německého státu nové verze, který se koncem 19. století stal nejrychleji se rozvíjejícím hráčem na globální scéně. Deklasování Německa během první světové války si vyžadovalo herkulovské úsilí, obrovské sumy peněz a miliony životů. Je možné věřit, že po takovéto zkušenosti by se Anglie a Spojené státy vyhnuly dosažení loutkového režimu v Německu?

Ale nebyl to jen parlament, co se stalo cirkusovým kolotočem – totéž bylo možno pozorovat ve výkonné složce. Během 14 let výmarské demokracie působilo ve funkci kancléře 14 mužů! (5)

A v tomto absurdistánu se objevil vůdce a strana, který celý tento cirkus odmítl. Jen toto jim získalo sympatie. „Marxistické strany a jejich spojenci měli 14 let na to, aby ukázali, co umí. Výsledkem je hromada trosek,“ tvrdil Hitler, když spílal svým soupeřům kvůli stavu jeho země.

Británie, Francie a USA se dlouho a silně pokoušely najít způsoby, jak legálně být porodní bábou Hitlerova politického vítězství v Německu. Nacistický volební plakát.

Lidé nebyli přitahováni k nacistům z lásky k NSDAP, ale spíše proto, že byli na smrt unaveni stranami, které tvořily alternativu k Hitlerovi. Například počet voličů, kteří byli příznivci Sociálních demokratů, poklesl z 37,9% v r. 1919 na 18,3% v březnu 1933, a počet stoupců německé Demokratické strany se zdrcl během stejného období z 18,6% na 0,8%.

Ale dokonce i za těchto okolností nebyl Hitler schopen vyhrát volby! Názor, že nacistický vůdce byl jmenován kancléřem proto, že jeho strana vyhrála volby, je další příhodnou lží hlášanou historiky. Adolf Hitler složil přísahu kancléře 30. ledna 1933. Poslední volby, které se konaly před tímto datem, byly 6. listopadu 1932, ve kterých nacistická strana získala 33,1% hlasů. NSDAP byla největší stranou v parlamentu, ale neměla absolutní většinu. Navíc v porovnání s předešlými volbami byly nacisté trendově na sestupu: 31. července 1932 získali 37,4% hlasů, ale jejich míra podpory poklesla 6. listopadu 1932 o 4,3%. Názor, že Hitler vyhrál volby, je mýtus. Byl prostě jmenován hlavou státu! Někdo uplatnil takový tlak na německou politickou elitu, že Hitlerovy "chyby" a „podivínství“ byly zapomenuty. Jak je to možné?

Faktem je, že demokratické instituce v Německu začaly řídnout již předtím, než se nacisté dostali k moci. V březnu 1930, kdy Hitler získal pouze 18,3% hlasů, se stalo jasným, že navzdory veškerým snahám a masivnímu financování neznámého původu Hitler parlamentní volby nikdy nevyhraje. Němci byli prostě požehnáni přílišným selským rozumem. Ale britští vůdci nebyli se situací spokojeni. Nakonec někdo musel zaútočit na SSSR a nakonec tam zajistit stabilitu, kterou vládcí světa chtěli. To znamená, že bylo potřeba záložního plánu. A jeden byl vytvořen.

V březnu 1930 byly principy parlamentní demokracie v Německu trochu upraveny.

Ačkoliv dříve vůdce parlamentní většiny se automaticky stal kancléřem, nyní byla tato funkce osazována prezidentem země, v souladu s článkem 48 výmarské ústavy. Jinými slovy, šéfem vlády mohl být jmenován jakýkoliv německý občan, nejen vítěz parlamentních voleb.

To byl nebezpečný krok. Bylo žádoucí, aby nacisté vyhráli „férově“. Analýza nepravděpodobně velkého počtu voleb v Německu bezprostředně před Hitlerovým vzestupem k moci ukazuje, že hlasování se muselo konat tak dlouho, dokud nemohla NSDAP nárokovat vítězství. Ale když se stalo jasným, že to fungovat nebude, byl Hitler prostě kancléřem „jmenován“.

Takže mohl být Hitler zastaven? Ano. Mohlo to být provedeno, pokud by země nebyla přeměněna na politický cirkus a pokud by německá veřejnost nebyla učiněna unavenou volbami, což jen nafouklo počet stoupců NSDAP. Ernst Hanfstaengl a další byli vyčleněni pomáhat připravovat budoucího Führera tak, aby se mohl prezentovat jako úctyhodný slušný politik.

A především – neexistoval žádný právní základ pro jmenování Hitlera kancléřem! Do této funkce mohl být jmenován každý, každý, jen ne tento jedinec, který použil své jmenování k tomu, aby se stal nejdůležitějším zločincem v lidské historii. To vše mohlo být uděláno za jedné podmínky: kdyby vzestup Hitlera k moci nebyl požadován vnějšími silami, kterým němečtí politici nezpochybnitelně posluhovali.

Odkazy

(1) Jak víme, podmínky německé kapitulace na konci první světové války byly uvedeny ve Versailleské smlouvě. Vítězové byli puntičkářští a smlouva byla celkem podrobná, ale nebyl v ní ten nejdůležitější bod – objem reparací! Smlouva obsahovala jen obecné prohlášení požadující, aby německá vláda platila kompenzace za škody způsobené občanům spojeneckých mocností a financovala penze vojáků, vdov a přeživších rodinných příslušníků

členů sil Entente. Jinými slovy, proviněná strana byla identifikována a usvědčena, ale rozsudek zapomněl specifikovat přesně, jak moc má trpět. Smlouva uvedla jen první platbu, v celkové výši 20 miliard marek. Představte si, jak velká páka zůstala v rukou vítězů! Pokud se dodržovala „správná“ politika, mohl být objem reparací snížen, ale pokud by byly podniknuty „špatné“ kroky, prudce by vzrostl. Ale více k věci – nemohlo to být rozporováno! Je zajímavé, že přesný objem reparací byl uveden až v r. 1928, když Trocký utekl do exilu, a Hitler se náhle ocitl v situaci, kdy měl k dispozici neomezený objem úvěrů a začal svoji cestu na vrchol moci.

(2) Za Výmarské republiky působili pouze tři prezidenti: Friedrich Ebert (1919-1925), Paul von Hindenburg (1925-1934) a Adolf Hitler (1934-1945). Pocity Němců ohledně Eberta, který podepsal Versailleskou smlouvu, byly evidentní z faktu, že během jeho pohřbu kardinál von Faulhaber, arcibiskup Mnichova-Freising, kategoricky odmítl nařídít, aby zazněly zvony kostela. A fakt, že Ebert byl žid, později poskytl Hitlerovi báječnou platformu pro antisemitskou propagandu. Například 12. září 1932 zasedal Reichstag pouze jeden den, než byl parlament rozpuštěn.

(3) 19. ledna 1919; 6. června 1920; 4. května 1924; 7. prosince 1924; 20. května 1928; 14. září 1930; 31. července 1932; 6. listopadu 1932; a 5. března 1933. Nezahrnujeme volby z 12. listopadu 1933, kdy byli na volebních lístcích uvedeni jen nacisté.

(4) Fest Joachim. Hitler. 2002. Str. 269

(5) Gustav Bauer (1919-1920), Hermann Müller (1920), Constantin Fehrenbach (1920-1921), Joseph Wirth (1921-1922), Wilhelm Cuno (1922-1923), Gustav Stresemann (1923), Wilhelm Marx (1923-1925), Hans Luther (1925-1926), Wilhelm Marx (1926-1928), Hermann Müller (1928-1930), Heinrich Brüning (1930-1932), Franz von Papen (1932), Kurt von Schleicher (1932-1933) a Adolf Hitler (1933-1945).